

Kazuistika 2.

Petr, 42 let, svobodný, bez zaměstnání, bez známosti. V rodině psychiatrická diagnóza – pradědeček hospitalizován na psychiatrii, neví se proč. V rodině se o tom nikdy nemluvílo, jako ohledně i o většině dalších věcí. Otec tvrdě pracoval, práci si nosil domů, s matkou téměř nemluvil. Matka byla stále doma, s lidmi se nestýkala, věnovala se malířské tvorbě 19 století. Nepamatuje si, že by sis s ním někdo hrál, povídal si s ním, nebo se ho tělesně dotýkal. Ve škole slušný prospěch přestože rodiče se nezajímali. Kamarády neměl, vždy byl tichý a uzavřený. Spolužáci ho nechávali spíše na pokoji. Kontakt s nimi nevyhledával, neměl si s nimi co říct. Po škole odešel na vysokou – vystudoval matematicko-fyzikální fakultu. Přítelkyni nemá, chvíli s někým chodil, ale vztah byl příliš náročný a nepřinášel dostatečný užitek. Nechápe, co by mu kromě sexuálního uspokojení mohl vztah se ženou přinést. Práce kterou vykonává ho plně uspokojuje, vyhovuje mu, že se nemusí stýkat s lidmi. V rozhovoru dominuje oploštělá afektivita, odstup. Z psychiatrie podezření na sociální fóbii.